

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Please cite the original version: Kaj Ahlsved : Avicii fyllde arenorna med musik. Österbottens tidning 6.5.2018.

Kaj Ahlsved

Avicii fyllde arenorna med musik

“När jag hör min musik spelas i en hiss vet jag att det är en hit”, lär Paul Simon ha sagt*. Med det syftade han på att när låten hade valts ut och bearbetats av bakgrundsmusikproducenten Muzak för att kunna spelas i hissar och andra vardagliga sammanhang var det en bekräftelse på att det var en bra låt.

I dag är det svårt att hitta den “typ” av utslätad bakgrundsmusik som Muzak har förknippats med. Den betydligt vanligare “typen” brukar kallas förgrundsmusik vilket betyder att musikstycket inte har arrangerats om utan endast placerats in i nya flöden, det vill säga hittat nya användningsområden.

Ett ställe där de absolut största hitsen spelas är idrottsarenorna och i dag kunde man omskriva Paul Simon-citatet till: “När musiken spelas på ett idrottsevenemang vet jag att det är en hit”.

När jag skrev på min avhandling om musik i sportsammanhang och spenderade mycket tid i idrottsarenorna kunde jag inte undgå de senaste musikaliska trenderna.

En artist reagerade jag på att spelades speciellt mycket – Avicii. Hans musik var överallt oberoende av idrott men den stack också ut på ett positivt sätt: den var energisk, fick folk på gott humör och spelades speciellt ofta under idrottarnas uppvärmning.

Jag har aldrig varit på nån av Aviciis spelningar inte heller har jag frekventerat dansklubbarna, men “Levels”, “Hey Brother” och “Wake me up” kan jag nynna fast någon så skulle väcka mig mitt i natten. Detta trots att jag inte själv aktivt har uppsökt Aviciis musik, den har omgärdat mig i min vardag och säkert i många andras också.

“Wake me up” har nämligen spelats mer än 600 miljoner gånger enbart på Spotify och säkert miljontals gånger i olika idrottssammanhang. Men nu blir det inga fler hits, Tim Bergling, alias Avicii, gick bort i slutet av april blott 28 år gammal.

För att hylla honom valde Svenska ishockeyförbundet att spela bara hans musik under uppvärmningarna i Sweden Hockey Games. “Hur många omklädningsrum har inte förgyllts av hans musik?”, frågade sig Tre Kronor på sitt Twitter-konto. Avicii fyllde arenorna med musik ur många perspektiv.

Som dj, producent och låtskrivare var han en melodiernas mästare som fick EDM (elektronisk dansmusik) att låta elastisk och levande. Själv uppskattade jag syntesen av “riktiga” instrument och skickliga sångsolister med programmerade sounds, samplingar och loopar.

I mitt Facebook-flöde, som är kraftigt överbemannat av musikfolk, såg jag ingen som gjorde narr av att någon okänd knapptryckare skulle ha gått bort. Han hade “datorn” som sitt instrument men var respekterad och framtidens digitala musiker har säkert honom att tacka för mycket.

Han gick från att som okänd tonåring ladda upp remixar på internetforum till att ha de största artisterna praktiskt taget stå i kö för musikaliska samarbeten.

Ångesten han kände inför konserterna samt en vacklande hälsa fick honom att ta beslutet att sluta turnera. Han har beskrivits som en sökare med en konstnärssjäl som helt enkelt inte verkade kunna få ro. Åtminstone för en stund fick hans tragiska bortgång samhället att diskutera mental ohälsa och osunda prestationskrav.

Många av hans fans har uttryckt sin sorg på nätet medan andra har hyllat honom med olika typer av danspartyn. Hur man än väljer att uttrycka det är det är det naturligt att känna sorg när en artist vars musik har betytt mycket för en dör. Artisten må man aldrig ha träffat men relationen till musiken är verklig.

---

*uttalandet är från Joseph Lanzas fantastiska bok [*Elevator music \(2004\)*](#).